

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 146/2026-26

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Vidhi Pandit, s. r. o., Dúhová 966/8, Slovenský Grob, proti postupu Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 1To/85/2024 a jeho rozsudku z 25. februára 2025 takto

rozhodol:

1. Ústavnú sťažnosť **odmieta**.
2. Návrhu na odklad vykonateľnosti **nevyhovuje**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 12. júna 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1To/85/2024 a jeho rozsudkom z 25. februára 2025. Navrhuje napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň požaduje priznať mu primerané finančné zadostučinenie a náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.
2. Súčasne sťažovateľ navrhol odložiť vykonateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.
3. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. TO-3T/31/2023 z 19. septembra 2024 uznaný vinným zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 a ods. 3 písm. c) Trestného zákona, za ktorý mu bol uložený trest domáceho väzenia vo výmere 3 rokov za súčasného uloženia konkrétnych povinností a obmedzení.

4. Na základe odvolania prokurátora Okresnej prokuratúry Topoľčany (ďalej len „okresná prokuratúra“) krajský súd napadnutým rozsudkom č. k. 1To/85/2024-856 z 25. februára 2025 prvostupňové rozhodnutie zrušil a sám podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol tak, že sťažovateľa uznal vinným zo spáchania zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 123 ods. 3 písm. e) a i) a ods. 4 Trestného zákona, za ktorý mu uložil trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov so zaradením sťažovateľa na jeho výkon do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Súčasne sťažovateľovi uložil povinnosť nahradiť škodu spôsobenú trestným činom.

5. Sťažovateľ bol odsúdený za skutok, že vysokým kopom mal zraziť jazdiaceho poškodeného z bicykla, ktorý pri páde na cestu utrpel mnohopočetné zranenia vyžadujúce si liečenie v spojení s práceneschopnosťou v trvaní najmenej 6 mesiacov so závažným obmedzením poškodeného v obvyklom spôsobe života v dôsledku závažného zranenia mozgu s vážnymi komplikáciami.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ predovšetkým nesúhlasí s krajským súdom vykonanou zmenou právnej kvalifikácie skutku, pre ktorý bol v konečnom dôsledku odsúdený, t. j. jeho posúdenia ako zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 123 ods. 3 písm. e) a i) a ods. 4 Trestného zákona oproti kvalifikácii prvostupňovým súdom ako prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 a ods. 3 písm. c) Trestného zákona.

7. Namieta, že z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by poškodenému zamýšľal spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví. Krajský súd nesprávne odvodil úmyselné zavinenie sťažovateľa výlučne od toho, že sa dopustil aktívneho násilného konania, to však nevypovedá nič o forme zavinenia vo vzťahu k spôsobenému následku. Za nesprávnu považuje argumentáciu krajského súdu o vedomosti sťažovateľa, že v prípade pádu poškodeného z bicykla dôjde u neho k následku v podobe ťažkej ujmy na zdraví a že mu takýto následok chcel spôsobiť a vedel, že určite nastane.

8. Krajský súd formu zavinenia derivoval práve od vzniknutého následku a takémuto svojmu výkladu potom prispôboval aj hodnotenie spôsobu a charakteru sťažovateľovho útoku ako brutálneho zrazenia z bicykla a jednoznačne smerujúceho iba a len k spôsobeniu ťažkého zranenia, hoc to tak v skutočnosti nebolo a povaha jeho útoku mohla celkom isto viesť aj k inému a menej závažnému následku.

9. Obhajoba sťažovateľa spočívala v tvrdení, že poškodenému nechcel spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví a spoliehal sa na to, že mu ťažké zranenia nespôsobí.

10. Podľa názoru sťažovateľa priamy príčinný vzťah medzi jeho konaním a vzniknutým následkom neznamená, že z pohľadu subjektívnej stránky posudzovanej skutkovej podstaty trestného činu je automatický dané (preukázané) aj úmyselné zavinenie za následok (za konanie áno, avšak za následok nie, a to najmä preto, že pravdepodobnosť vzniku následku, aký v skutočnosti vznikol, bola vzhľadom na všetky okolnosti prípadu a charakter sťažovateľovho počínania podstatne nižšia ako to, že taký následok vznikne). Objektívny faktor v podobe vedenia sťažovateľovho manévru (slabá intenzita zásahu nespôsobilá badateľne ovplyvniť smer a rýchlosť jazdy zasiahnutého poškodeného) a subjektívny faktor v podobe retardovaných psychomotorických reakcií

poškodeného značne ovplyvneného alkoholom sú tými skutočnosťami dôležitými pre trestné konanie, ktoré predstavujú deliace kritérium medzi eventualitou úmyselného a nedbanlivostného zavinenia.

11. Podľa sťažovateľa neobstojí tvrdenie vo výrokoch rozsudkov súdov oboch stupňov, že poškodeného z bicykla „zrazil“. Sťažovateľ pripustil, že poškodeného zasiahol, ale ak, tak iba slabo, čomu zodpovedajú výsledky vykonaného dokazovania. Jeho konanie spôsobilo len destabilizáciu poškodeného. Druhostupňový súd však tieto skutočnosti jednoznačne svedčiace v prospech sťažovateľa úplne prehliadol a nijako ich pri svojom posudzovaní veci a rozhodnutí nezohľadnil.

12. Vo vzťahu k priebehu skutku je sťažovateľ navyše presvedčený, že poškodený s najvyššou pravdepodobnosťou prudko zabrzdil nesprávnou brzdou (na predné koleso).

13. V rozpore so znaleckým posudkom podľa sťažovateľa druhostupňový súd vyslovil aj to, že pád poškodeného nemohol byť ovplyvnený pozitívom alkoholu.

14. Skutkové závery krajského súdu podľa názoru sťažovateľa z vykonaného dokazovania nevyplývali, nemali oporu v skutkových zisteniach, a teda sú nepodložené a arbitrárne. Obhajobou navrhované doplnenie dokazovania znalcom z odvetvia biomechaniky a vykonaním vyšetrovacieho pokusu bolo preto nevyhnuté a nemožno ho hodnotiť ako účelové. Výsledky takto vykonaného dokazovania by celkom určite mohli posilniť pozíciu sťažovateľa, predovšetkým vo vzťahu k objasneniu subjektívnej stránky posudzovaného skutku ako trestného činu. Nemožno podľa sťažovateľa prijať záver, že by súdy oboch stupňov uviedli patričné dôvody na zamietnutie jeho návrhov, ktoré boli zdôvodnené podrobne a bolo vysvetlené, aké konkrétne skutkové okolnosti nimi majú byť objasnené. Odôvodnenie súdov v tomto smere založené na konštatácii o nadbytočnosti takéhoto dokazovania sťažovateľ považuje za arbitrárne.

15. Návrhy na doplnenie dokazovania boli dôvodné a smerovali k objasneniu skutočností dôležitých pre trestné konanie, o ktorých si druhostupňový súd urobil arbitrárne a vecne nesprávne skutkové a právne závery.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

16. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1To/85/2024 a jeho rozsudkom z 25. februára 2025, ku ktorému malo dôjsť arbitrárnosťou napadnutého rozhodnutia, rozporom jeho záverov s vykonaným dokazovaním, ako aj arbitrárnym odôvodnením nevykonania navrhovaného doplnenia dokazovania.

17. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom

súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

18. Sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv (I. ÚS 109/06). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 124 zákona o ústavnom súde neumožňuje (napr. m. m. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, III. ÚS 14/03). Preto nedodržanie lehoty podľa § 124 zákona o ústavnom súde je dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene.

19. Ústavný súd z obsahu spisového materiálu zistil, že sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou domáha preskúmania rozsudku krajského súdu č. k. 1To/85/2024-856 z 25. februára 2025. Z ústavnej sťažnosti, ako aj zo sprievodného listu, ktorým bola ústavná sťažnosť ústavnému súdu elektronicky podaná, jednoznačne vyplýva, že napadnutý rozsudok bol sťažovateľovi doručený 11. apríla 2025, a teda lehota na podanie ústavnej sťažnosti uplynula 11. júna 2025. Sťažnosťou podľa čl. 127 ústavy sa na ústavný súd obrátil až 12. júna 2025 s odôvodnením, že webová stránka ústredného portálu verejnej správy slovensko.sk bola v čase od 22.00 h 11. júna 2025 do 4.00 h 12. júna 2025 nefunkčná z dôvodu technickej odstávky, o ktorej právny zástupca sťažovateľa ako užívateľ nebol žiadnym spôsobom informovaný, sám na plánovanú odstávku žiadne upozornenie nezaregistroval a ani mu nebolo žiadne upozornenie doručené. Z dôvodu tejto technickej prekážky na strane doručovateľa preto považoval lehotu na podanie ústavnej sťažnosti za zachovanú.

20. Uvedenú argumentáciu sťažovateľa však nebolo možné bezvýhradne akceptovať. Ústavný súd sa na internetovej stránke <https://www.slovensko.sk/sk/oznamy/plan-odstavok> z plánu technických odstávok ústredného portálu slovensko.sk zverejňovaného od 30. augusta 2016 presvedčil, že nedostupnosť portálu a nefunkčnosť jeho elektronických služieb 11. júna 2025 od 22.00 h do 4.00 h 12. júna 2025 bola vopred verejne oznámená ako „Pravidelná plánovaná technická odstávka“. Právny zástupca sťažovateľa sám v sprievodnom liste ústavnej sťažnosti uviedol, že „*Stránku používam pravidelne*“. V zmysle § 18 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov je advokát povinný pri výkone advokácie chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta (ods. 1) a pri výkone advokácie postupovať s odbornou starostlivosťou, ktorou sa rozumie, že koná čestne, svedomito, primeraným spôsobom a dôsledne využíva všetky právne prostriedky a uplatňuje v záujme klienta všetko, čo podľa svojho presvedčenia považuje za prospešné. Pritom dbá na účelnosť a hospodárnosť poskytovaných právnych služieb (ods. 2). V okolnostiach danej veci bolo podľa názoru ústavného súdu v možnostiach advokáta – právneho zástupcu sťažovateľa – zistiť všetky potrebné informácie k podaniu ústavnej sťažnosti v zmysle podmienky § 124 zákona o ústavnom súde a týmito informáciami sa aj riadiť.

21. Ústavná sťažnosť síce nebola podaná v zákonom stanovenej lehote, avšak ústavný súd napokon nepristúpil len k jej odmietnutiu podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako podanej oneskorene, a vychádzajúc z materiálneho prístupu k ochrane ústavnosti, ako aj zo skutočnosti, že zo žiadneho právneho predpisu explicitne nevyplýva priamo povinnosť dotknutých subjektov iniciatívne sa oboznamovať s plánovanými technickými odstávkami webovej stránky ústredného portálu verejnej správy slovensko.sk, pristúpil aj k posúdeniu obsahu sťažovateľovej ústavnej sťažnosti.

22. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ochrana ústavnosti teda nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavou vymedzená právomoc ústavnému súdu neumožňuje, aby nahrádzal rozhodovaciu činnosť (právomoc) všeobecných súdov, ak je založená zákonom alebo na základe zákona. Ústavný súd môže uplatniť svoju právomoc až vtedy, ak fyzická alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv.

23. Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby si sťažovateľ ako účastník konania zvolil medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd. Naopak, z čl. 127 ods. 1 ústavy jednoznačne vyplýva, že sťažovateľ pred tým, ako požiada o ústavnú ochranu ústavný súd, musí vyčerpať všetky (iné) dostupné a účinné prostriedky ochrany svojich práv. Podľa stabilnej judikatúry ústavný súd nie je oprávnený poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa sťažovateľ mohol domôcť ochrany svojich práv v konaní pred všeobecným súdom vlastnými, dovolenými a v danom prípade Trestným poriadkom ustanovenými procesnými prostriedkami (obdobne I. ÚS 161/02, I. ÚS 79/07).

24. Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľ proti napadnutému uzneseniu krajského súdu č. k. 1To/85/2024-856 z 25. februára 2025 podal z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c) a i) Trestného poriadku dovolanie, o ktorom najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Tdo 44/2025 z 21. januára 2026 rozhodol tak, že ho podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

25. Z uvedeného je zrejmé, že sám sťažovateľ považoval dovolanie v jeho veci za účinný prostriedok nápravy, o čom v konečnom dôsledku svedčí jeho využitie. Tým v podstate akceptoval subsidiárne postavenie ústavného súdu pri ochrane jeho základných práv a slobôd. Z obsahu dovolacieho rozhodnutia pritom vyplýva, že sťažovateľ v ňom uplatnil identickú argumentáciu, ako to urobil v aktuálnej ústavnej sťažnosti a najvyšší súd sa ňou riadne vecne zaoberal. A aj napriek tomu, že dovolanie sťažovateľa bolo uznesením najvyššieho súdu odmietnuté podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, t. j. na neverejnom zasadnutí, bez preskúmania veci, keďže bolo zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku, podľa názoru ústavného súdu sa dovolací súd ochrane práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie venoval v takej miere, ktorá splnila všetky atribúty pre naplnenie podstaty, účelu a významu princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy.

26. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd alebo ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

27. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto ústavnú sťažnosť odmietnuť (m. m. I. ÚS 20/02, III. ÚS 152/03).

28. Keďže ústavnou sťažnosťou je napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako odvolacieho súdu č. k. 1To/85/2024-856 z 25. februára 2025, ktoré podliehalo prieskumu dovolacieho súdu, je

zrejme, že právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o dovolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje oprávnenia ústavného súdu, pretože argumentácia uplatnená v ústavnej sťažnosti je totožná s argumentáciou uvedenou v dovolaní. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre jej neprípustnosť (obdobne pozri uznesenie ústavného súdu č. k. II. ÚS 80/2022-12 zo 16. februára 2022 bod 21.3. odôvodnenia).

IV.

K návrhu na odklad vykonateľnosti rozhodnutia

29. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť namietaného rozsudku krajského súdu. Podľa § 129 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak by právnymi následkami napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu hrozila závažná ujma a odloženie vykonateľnosti nie je v rozpore s verejným záujmom. Vychádzajúc zo znenia navrhovaného opatrenia, ako aj zo znenia § 131 zákona o ústavnom súde, možno konštatovať, že predpokladom vyhovievania takémuto návrhu je záver o potrebe prijať ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie. Keďže v danom prípade došlo k odmietnutiu ústavnej sťažnosti v celom jej rozsahu, nebolo možné tomuto návrhu sťažovateľa vyhovieť (bod 2 výroku uznesenia).

30. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu